

— Асене! Това е страшно! Страшно! Свѣтътъ се люлѣе предъ мене. Струва ми се че чувамъ стонове, молби и проклятия... Обгърналъ ли си ти границитѣ на този ужасъ! Хора, хора ще гинатъ, като мухи, а всѣки отъ тѣхъ е синъ, братъ или баща!.. Ще можешъ ли ти да понесешъ бремето на такъвъ нечовѣшки ужасъ? Човѣшкиятъ животъ е светиня... и тя се разбива...

И като си поехъ дѣхъ:—

— Човѣшкиятъ животъ е светиня, все пакъ! И ти, разбирашъ, този... този императивъ... И ти и азъ! Защото не мога азъ да остана настрана следъ като зная твоята тайна. Защо ми я откри? Какво ще правиме сега?

Сивитѣ очи на Асена блѣснаха съ стоманена студенина. Той ме измѣри отъ петитѣ до главата и за мигъ, каточели страшно двоумение се изписа по енергичното му лице. Ржцетѣ съ апарата потръпнаха, едната улови фаталното бутонче. Азъ изтръпнахъ отъ ужасъ и чувствувахъ какъ очитѣ ми се разширочаватъ и кривятъ. Но Асентъ веднага отпусна бутончето и лудо се засмѣ.

— Границитѣ на този ужасъ! Хе-хе! Уплаши ли се много? Азъ искахъ да видя само какъ твоя инстинктъ ще заглуши цѣлата тая метафизична етика. Човѣшкиятъ животъ е светиня, всѣки човѣкъ е баща, братъ, синъ!... Великолепно! А не е ли човѣкътъ сжщо светиня въ ежедневиия животъ когато бавно и безобразно гине отъ туберкулоза?

Той хвърли своя простодушенъ въпросъ съ толкова гнѣвъ, злоба и презрение, че азъ отново изтръпнахъ. Исихъ да отговоря, но не можехъ да започна.

— И какво ще правиме сега? — съ отчаяние попитахъ най после азъ.